

הכפר

של הכפר

כפר-חב"ד ארץ-הקודש

חץ הכנסה
כלי נאמני!

ניסי ניסים

סיפורו האישי של הרב יעקב אצורף וזיכרונותיו מהמשפיע האגדי ר' ניסן נמנוב ע"ה
עמ' 4

שואלים ודורשים

כל התשובות לכל השאלות במדורו של המראד-אתרא הגה"ח הרב אשכנזי שליט"א
עמ' 8

היום לפני 30 שנה

כשר' משה סלונים ע"ה החליט שי"א ניסן שנת ה'80 לא יכול לעבור "סתם ככה"
עמ' 17

והגדת לבנך

צעירי-חב"ד הביאו 20 אלף ילדים מכל הארץ לאפיית מצות בכפר-חב"ד

עמ' 22

דבר מלכות

קטעים מדברי הרבי בקשר לחג-הפסח

שבישראל - כשכולם יחד נגאלו ברגע אחד, בחצות הלילה, והגאולה הייתה לא עליידי מלאך ולא עליידי שליח אלא עליידי הקב"ה בכבודו ובעצמו, וכולם יצאו ממצרים בעצם היום הזה - בו ברגע וביד רמה (בלשון יחיד).

(ממכתב כללי, מוצאי שבת הגדול ה'תשמ"ט - תרגום מיידיש)

לבטל הגלות, בשיא החושך!

"בחצי הלילה" - חשכת הלילה היא בתוקף הכי גדול, יותר מאשר "בין הערביים", התחלת הלילה, או קרוב לעמוד-השחר, כפי שרואים בעיני בשר.

...כאשר יהודי נמצא במעמד ומצב ד"חצי הלילה" - יכול לחשוב: אתעסק אמנם בעניינים של "הכשר מצווה" (עבודת הלילה), אבל איני מחוייב לעבוד עבודתי - ברגע זה - באופן של ביטול כל המצרים וגבולים; דווקא ברגע זה שבו החושב בתכלית התוקף צריך הנני לבטל חושך זה מכל וכל?! - אמתין עד שיעבור רגע זה, ואחר כך אגש לבטל את המצרים וגבולים!

הנה על זה באה ההוראה מחג הפסח - שביטול גלות מצרים היה "בחצי הלילה" דווקא! - "בחצי הלילה" דווקא באו פרעה ועבדיו לצעוק שנתבטלה גלות מצרים, וממילא צריכים בני ישראל לצאת ממצרים וללכת לקבל את התורה!

ומזה מובנם גם בנוגע לביטול גלות מצרים בכל דור ודור ובכל יום ויום... כאשר מגיע הרגע שעליו לבטל את גלות מצרים, אין לו להתחשב בקשיים שבדבר, כי מכיוון שהודיעו לו שעליו לבטל את גלות מצרים, הרי בוודאי שידעה זו היא בהשגחה פרטית - כדי להורות לו שבכוחו לבטל את עניין הגלות.

(מהתועדות י"א ניסן תשד"מ - 'התועדות' תשד"מ,

כרך ג, עמ' 1437 - בלתי מוגה)

דבר הרב

אל תושבי הכפר שיחיו שלום וברכה!

חז"ל אומרים שבני-ישראל נגאלו ממצרים "בזכות שלא שינו את שם, את לשונם ואת מלבושיהם". הקפדה קנאית על מסורת-אבות - בלי לסטות ממנה אפילו כמלוא הנימה - היא אחד היסודות המרכזיים בעם ישראל ובתורת ישראל. זהו אחד מסודות קיומו של העם היהודי לאורך אלפי שנות גלות ותלאות - השמרנות. בחגי-הפסח בולטת עוד יותר ההקפדה על ענייני מסורת ומנהג. וידועה לכול זהירותם של רבותינו נשיאינו בחג הפסח, בכל מיני הקפדות ומנהגים שעברו אליהם מדור לדור, ומהם עברו אלינו החסידים.

בעמדנו בימים הסמוכים לחג הפסח הבעל"ט באתי אפוא בזה, לעורר אודות כמה ממנהגי חב"ד אשר נהגו אבותינו ובראשם רבותינו נשיאינו ושאינו לסטות מהם.

א) בקשר למצות בפסח - יש להקפיד הקפדה יתרה שהמצות תהיינה אך ורק מצות עבודת-י"ד, מקמח 'שמורה' משעת הקצירה ושאופן עשיית המצה יהיה כמקובל מקדמת דנא, דהיינו עבודת-י"ד מכוונת-גברא בלבד.

ב) מצות שאופן עשייתן הוא בעזרת או

המד"א הגה"ח הרב מרדכי שמואל אשכנזי שליט"א

בתוספת גלגלי-הנעה וכיו"ב הוחזקו כמצות-מכונה ואין להשתמש בהם בפסח.

ג) הקפדה יתרה באכילת המצה שלא יגיע לידי חשש 'שרויה', זאת אומרת שלא יהיה מגע כלשהו בין המצה לבין יתר המאכלים (ועל-אחת-כמה-זכמה המשקים), אפילו לא בכלי האכילה.

ד) המאכלים בפסח הם אך ורק מתוצרת ביתית וראוי שלא להשתמש כלל במוצרים שנעשו בבית-חרושת אף כאלו שעליהם חותמת הכשרות המהודרת ביותר.

ה) כשנוסעים מהבית בימי חול-המועד יש להצטייד מראש במאכלים שהוכנו בבית.

בנוסף, הנני לפרט בהמשך הגיליון רשימת תשובות והנחיות בענייני הלכה-למעשה בחג הפסח, על יסוד שאלות שרבים שואלים מדי שנה בשנה.

וה' יתברך יברך כל אחד ואחת מתושבי ותושבות הכפר בכל המצטרך להם בגשמיות וברוחניות, ונזכה עוד בחגי-הפסח השתא "לאכול מן הזבחים ומן הפסחים וגו'", ומלכנו בראשנו.

בברכת חג הפסח כשר ושמח הרב מרדכי שמואל אשכנזי

דבר היו"ר

ר' בנימין ליפשיץ

תושבים יקרים

עומדים אנו ימים מספר לפני חגי-הפסח, 'חג האביב', בעיצומו של 'חודש האביב'. אלה הם ימים שבהם האילנות פורחים והיקום כולו מלבלב ומתחדש. וגם אצלנו, זוהי תקופה של התחדשות והתרגנות. זמן טוב לשפר, ליפות ולהתחדש.

בימים אלה הושלמו העבודות הנרחבות לשיפור צומת הכניסה לכפר. בס"ד התגברנו על המכשולים שעמדו בדרכנו, והבאנו תיקון גדול לבעיה בטיחותית חמורה ורבת-שנים. יצרנו מפרץ מיוחד לאוטובוסים ולטרמפיסטים, ובכך שמנו קץ לעצירה ולעקיפה של מכוניות באופן מסוכן ובלתי חוקי. כמו כן ריצפנו מדרכה חדשה ונוחה מצומת הכניסה ועד לתוככי הכפר.

אי"ה מיד לאחר חגי-הפסח יחלו עבודות לשיפור וחיידוש הכבישים גם במרכז הכפר. אנו מצידנו נעשה מאמץ לצמצם את אי-הנוחות הצפויה, ונורז ככל האפשר את עבודות הסלילה, לרווחת הציבור כולו.

עם תחילת האביב ובהתקרב הקיץ, ברצוני לפנות אל כל בעלי הגינות (הפרטיות או

המשותפות), המוציאים גזם לרשות-הרבים: אנה תאמו את הוצאת הגזם עם מועדי הפינוי הכללי של הגזם, פעמיים בחודש. מידע על המועדים המדויקים ניתן לקבל אצל ר' בנימין כהן. לא הגיוני ולא הוגן להוציא גזם יום או יומיים לאחר שמשאית עברה ופינתה גזם מכל רחבי הכפר. זהו מפגע אסתטי ובטיחותי.

ופנייה להורים: אנה העמידו את ילדיכם על החשיבות שבשמירה על סביבה נקייה. עובדים בשכר מנקים יום-יום את רחובות הכפר ואת גניו הציבוריים. אבל אם הילדים לא יתרגלו להשליך פסולת לפחי-האשפה, ואם הם לא יחונכו לשמור על המתקנים הציבוריים ועל רכוש הכלל, לא יעזרו כל עובדי הניקיון וכל עבודות הטיפוח, וכולנו ניאלץ לחיות בסביבה מוזנחת ולא-נעימה. וידוע גם כמה חשיבות ייחס הרבי ליופיו ולטיפוחו של הכפר.

חגי-הפסח הוא חג של "והגדת לבנך", וגם לדברים האלה יש ערך חינוכי רב. ביחד ובשיתוף-פעולה, נעשה כולנו ונצליח!

פסח כשר ושמח בנימין ליפשיץ

יוצא-לאור ע"י ועד כפר-חב"ד

עורך: זלמן רודרמן

משתתפים: יוסף יצחק קמיניצקי, מנחם ברוד, שמואל רסקין, ראובן פבזר, שרון גושן.

צילום: יואל בליניצקי, COL, מאיר דהן, מאיר אלפסי, שמוליק סופר, ברלה שיינר, שטורעם.

תמונת השער: מאיר אלפסי

"הרגשתי שאני לא מסוגל להחזיק מעמד, והלכתי לחדרי"

ילד צעיר מעיירה מרוקנית קטנה נודד 700 ק"מ אל ישיבת חב"ד בקזבלנקה, וכעבור שנים מספר הוא מרחיק עד לישיבת תומכי-תמימים בברינאוה • הרה"ח הרב יעקב אצרב שיחי' מגולל את סיפורו האישי ומספר על קשריו יוצאי-הדופן עם המשפיע הנודע הגה"ח רבי ניסן נמנוב ע"ה • בניסן נגאלו

כי השתתף בהתוועדויות ושמע סיפורים על הרבי ועל חב"ד. כל זה עלול היה להיקטע באחת כאשר לקראת הבר מצווה שלו הוא חזר לביתו. אחרי הבר מצווה התקשה להיפרד מהוריו ולשוב לקזבלנקה, מרחק של 700 ק"מ מתרונט. ישיבה טובה וקרובה יותר, עם תנאי פנימייה, לא נמצאה אז. הוא נשאר אפוא בבית הוריו ולמד תורה, בעיקר בכוחות עצמו. בגיל 15 הציע לו אביו כי יתחיל לשלוח יד במסחר ("אבי סחר קצת בבדים, והציע לי להתלוות אליו לשוקים").

ואז קרה דבר-מה שכשהרב אצרב מתאר אותו, הוא מקפיד לא להחסיר אף פרט: "ביום ראשון בשבוע של פרשת חיי-שרה תשט"ז, הייתה ברית-מילה אצל הדוד שלי. לאחר הסעודה יצאתי החוצה ופתאום ראיתי במרכז הכפר מכונית גדולה מדגם פולקסווגן. המכונית נעצרה, ויצאו ממנה שני אנשים עם זקנים ארוכים. לאחר מכן התברר לי כי היו אלה הגה"ח הרב עזריאל חייקין, משלוחי הרבי למרוקו, והגאון הרב יהודה שיטרית, רבה הראשי של אגאדיר. הם שאלו אותי היכן מתגורר הרב המקומי, והשבתי בגאווה כי אני בנו של הרב. ובאמת, הם באו לביתנו ודיברו עם אבא על הצורך לשלוח את נערי הכפר ללמוד בישיבה. אחרי-כך הרב חייקין בחן אותי בגמרא ואז אמר לאבא: 'קודם כול, הבן שלך חייב להיכנס לישיבה שלנו'. אבא שמח ואמר לי: 'אתה רואה? מהשמים עזרו לך למצוא ישיבה!'. וכך חזר יעקב בן ה-15 לקזבלנקה. בשנתיים הבאות שקד על תלמודו יומם ולילה (בישיבה של הרב מטוסוב) ועשה חיל בלימודיו.

אהבת נפש עזה

התמדתו של הצעיר, שהיה נשאר כל יום ללמוד עד חצות הלילה וקם השכם בבוקר, זימנה לו הצצה קטנה לעולמו של הרב מטוסוב. "הושפעת עמוקות מאישיותו. ראיתי שפעמיים בשבוע הרב מטוסוב נשאר במשרדו כל הלילה, ורק בשש בבוקר היה מתפלל שחרית והולך לנוח בביתו. ופעם קרא לי בחצות הלילה, וביקש שאביא לו שתי פרוסות לחם מהמטבח.

חי' את תלמודו. הרב יעקב אצרב שיחי'

לנו קצת סיפורים על ר' שלמה ועל ר' ניסן", ביקשנו והטעמנו, "למען הדור הצעיר, שלא הכיר ושלא ידע". והרב אצרב התרצה.

מפגש מהשמים

סיפור חייו של הרב אצרב מתחיל לפני כ-72 שנים, בעיירה תרונט, ליד אגאדיר שבדרום מרוקו, שם נולד לאביו שהיה רב הקהילה, השוחט והמוהל שלה.

"בשנות ילדותי פעל בעיירה בית-ספר מודרני של רשת 'אליאנס', ואני לא רציתי ללמוד בו. תחת זאת ישבתי בבית ולמדתי קצת לבדי וקצת עם אבי, ככל שהתאפשר לו להקדיש לי זמן. בקיץ תשי"ב, כשהייתי בן 12, נסעתי לביקור אצל סבי שהתגורר בקזבלנקה וכיהן רב בית-כנסת, שוחט ומוהל. שם התוודעתי לישיבת חב"ד בעיר, ובתוך זמן קצר התחלתי ללמוד בה".

הדמות הראשונה שכבשה את לבו של הנער יעקב הייתה זו של הגה"ח הרב שלמה מטוסוב ע"ה, שליח הרבי לקזבלנקה, שניהל בעיר תלמוד-תורה, ישיבה קטנה וישיבה גדולה. "אצל הרב מטוסוב ראיתי אהבת-ישראל נפלאה ועדינות מיוחדת, ששולבה בפקחות נדירה. לדוגמה, הוא העסיק מורה מסוים שלימד לימודי-חול בתלמוד-תורה שלו, ויום אחד התברר כי הלה כלל לא מניח תפילין. מאחר שחתם עם אותו מורה על חוזה רשמי מטעם משרד-החינוך, לא הייתה לו אפשרות לפטרו מעבודתו. מה עשה הרב מטוסוב? אמר לו שברצונו להוסיף לו עוד שעת עבודה יומית בתשלום, ומעתה יתפלל שחרית בישיבה והשעה הזו תיחשב לו כשעת עבודה".

יעקב הצעיר עוד לא למד אז חסידות, אם

בגמרא, עניין הלכתי או מאמר חסידות, לא ייצא בסביבה מי שלא יבין את הדברים על בוריים. היסודיות שלו, ניסיונו רביהשנים בחינוך ובהוראה והעובדה שהוא 'חי' את תלמודו בכל רמ"ח וש"ה, מסלקים כל מכשול אפשרי בהבנת השומעים.

לאור כל זאת, לא קל היה לקבל את הסכמתו של הרב אצרב לראיון הזה. וכי מנין ימצא את הזמן לכך... ומלבד זאת, שהוא ידבר על עצמו?! לא כך התחנך בימי שבתו בשבת תחכמוני, בקזבלנקה ובברינאוה!

ואולם דווקא אותן דמויות-הוד אשר השפיעו עליו ואשר הטביעו בו את חותמן, בצעירותו, הן גם מילות-הקסם שגרמו לו לבסוף להסכים לשיחה הזאת. והכוונה היא, בעיקר, לגה"ח הרב שלמה מטוסוב ע"ה ולגה"ח המשפיע הנודע והנערץ, הרב ניסן נמנוב ע"ה. "ספר

א ת הרב יעקב אצרב שיחי' קשה מאוד לתפוס ברגע פנוי, על-אחת-כמה-יכמה ברגע של סתם שיחה בטלה. אם יש מי שראוי לתואר 'מתמיד', הרי זה הוא. סדר יומו הצפוף מתחיל עם אור ראשון ומסתיים בשעת לילה מאוחרת. ובכל השעות שבינתיים עסוק הוא בעבודת ה' ובלימוד תורה, נגלה וחסידות. למעלה מ-30 שנה לימד גמרא לתלמידי הכיתה הגבוהה בתלמוד-תורה בכפר-חב"ד. מאות רבות של נערים קנו אצלו את יסודות הלימוד ואף הוכנו על-ידו לישיבות. בשנים האחרונות הוא חולק את זמנו בין מתן שיעורים ב'כולל' ברמלה, בראשו הוא עומד, לבין לימוד עצמי או בחברותא, כמו גם מסירת שיעורים במקומות שונים.

מגידי-שיעור מבוקש הוא הרב אצרב. שכן זאת יש לדעת - כשהרב אצרב מסביר סוגיה

קנו את יסודות הלימוד. הרב אצרב ותלמידים

שיירת שנת השמונים

כשר' משה סלונים ע"ה אמר: "חייבים לעשות משהו שיעורר את כל הארץ לקראת יום-הולדתו השמונים של הרבי"

ההיענות הייתה רבה ואלפי יהודים זכו להניח תפילין במהלך המסע הזה. מצאתי באמתחתי תמונות מהמסע הזה, והנה הן לפניכם. זיכרון חי ליוזמה ולמרץ של ר' משה סלונים, שלא הסכים להניח ל"א ניסן שנת השמונים לעבור בלי פעולה עוצמתית ומרשימה. ○

"א ניסן תשע"ב מחזיר אותי שלושים שנה לאחור, ל"א ניסן תשמ"ב, שנת השמונים לרבי. הייתי אז בחור בישיבת תומכי תמימים בכפר-חב"ד, לאחר ה'קבוצה'. בלילות אהבתי מדי פעם בפעם להיכנס אל מבנה ה'רשת', אל משרדו של ר' משה סלונים ע"ה, מנהל ה'רשת', שם דלק האור גם בשעות הקטנות של הלילה. באחד הערבים בחודש אדר ישבתי בחדרו והוא אמר: "חייבים לעשות משהו שיעורר את כל הארץ לקראת יום-הולדתו השמונים של הרבי". הוא סיפר שהעלה רעיונות כאלה ואחרים, והתברר שאין כסף כדי להגשים. "אבל איך ייתכן ש"א ניסן של שנת השמונים יעבור ככה!", דיבר בסערת-נפש, מסרב להשלים עם המצב. ואז עלה בדעתו רעיון: "אנחנו נעשה שיירת משאיות. על כל אחת נבנה מוצג מיוחד הקשור ברבי ובמצעו הקודש. השיירה הזאת תיסע בכל רחבי הארץ ותביא את המסר להמוני בית-ישראל". אומר ועושה. הוא גייס את הכסף ודאג לבניית המוצגים ולשכירת המשאיות. עליו הטיל לשבת במשאית המובילה ולהכריז ברמקולים את המסר. במשך יומיים או שלושה נסענו מבוקר ועד ערב ברחבי הארץ. ב"א ניסן עצמו עלינו לירושלים (אחת המשאיות התקשתה לעלות את העליית לירושלים, ומצאנו את עצמנו מטפסים בקסטל במהירות של 20 קמ"ש...).

עברנו בקריית הממשלה, במרכז העיר ובשכונות החרדיות. אנשים עמדו ברחובות ובמרפסות הבתים והניפו את ידיהם לעידוד. במקומות מתאימים עצרנו והזמנו את הציבור להניח תפילין.

א'מעשה מיט א'מקווה

כל ימות השנה. הדבר הפליא אותי, וכי מה איכפת להם שגובים 2 שקל, הרי הם אישית לא ייפגעו חלילה מאותה גבייה. התופעה הזו הטרידה את מנוחתו, עד שמצאתי פתרון לפליאתי במאמר חסידות של הרבי. וכך אומר הרבי במאמר דיבור המתחיל "לפיכך נקראו הראשונים" משנת תשט"ז: **...אמנם כאשר עשה כל עניינים אלו, אמירת אותיות התורה והתבוננות במעמדו ומצבו שהו"ע מבטשין לי, ומכל מקום העצות לא הועילו, הנה זה הוראה שאין זה רק מה שלבו מטומטם כי אם שיש לו גם טמטום המוח והוא אשר מוחו אינו כלי שיוקלט בו האור, ומכיוון אשר הטמטום הוא גם בהמוח לזאת לא הועילו כל העצות הנ"ל. והנה הסיבה לטמטום המוח הוא מצד ריבוי השקוע בתאוות...**

והרבי גם נותן עצה כיצד להיפטר מטמטום המוח: **...וגם צריך להיות טבילה במקווה קודם התפילה, דטבילה אותיות הביטול, היינו ביטול המהות וכלשון הרב טונקען זיך אין מקווה (להטביל עצמו במקווה) שהמקום הוא מקום טהרה...** יוצא אפוא, שזה שהמתלונן אינו טובל במקווה, זה גופא גורם לו לא להבין מדוע חייבים לשלם כשטובלים במקווה! כאשר לא טובלים במקווה נגרמים קשיים למוח, עד שאינו יכול לחשוב מחשבה מסודרת והגיונית... נשאלת רק השאלה, למה באמת יש בכפר אנשים (בודדים אמנם) שאינם טובלים כל יום במקווה טהרה, בה בשעה שזכינו להתגורר וכפרי-חב"ד, פלטרין של מלך, הכפר של הרבי, ומן הראוי שכל אחד מתושבי כפר חב"ד יטבול עצמו בכל יום 'במי הדעת העליונים'! אני תפילה ותקווה, כי השורות דלעיל יביאו מרגוע לנפשם הנסערת של המתלוננים הבודדים, וכי בעזרת ה', בחג הפסח יוכלו גם הם להסב ללילה-סדר כבני חורין ממש, כש"טרדת המקווה" הוסרה מעל ראשם. חג הפסח כשר ושמח! ○

בודדים מכל משפחה, אבל בשנים האחרונות הפסיקו לגבות את אותם כספים (ואף אם נאמר שעדיין גובים את אותם שקלים בודדים בעבור המקווה, איך אותו סכום פשוט יכול לכסות את עלות הפעלת המקווה המגיעה היום ל-60,000 בחודש!). גם הטענה שתשלום המיסים בכפר הוא גבוה מכל מקום אחר בארץ, היא טענה אבסורדית ומגוחכת. בדקתי ומצאתי כי ברוב היישובים שבאזורנו משלמים מיסים גבוהים יותר מאשר בכפר-חב"ד, וזאת למרות שאין להם מקווה. גם בעיר התורה והצדיקים, בני ברק, משלמים מיסים גבוהים בהרבה מבכפר-חב"ד, ובכל-זאת משלמים תושבי עיר זו דמי כניסה למקווה - ביום חול, 4 שקלים ובימי שישי, 8 שקלים.

באשר לשכרם של עובדי המועצה הדתית: דעו לכם רבותי כי משכורתם של העובדים והנבחרים במועצה הדתית משולמת ישירות מהמשרד לענייני דת, והוא הקובע את גובה השכר. הכספים הנגבים במקווה אין להם כל קשר למשכורתו של ראש המועצה ועובדיה. אין שום אפשרות לקבל תוספת כזאת או אחרת. בלי מקווה, עם מקווה, אותה משכורת ממש (אגב, שכרם של עובדי המועצה הוא הנמוך ביותר מקרב עובדי המדינה). יתרה מזאת: לאחר שנחשפתי לאחרונה לעלויות העצומות בהפעלת המקווה, אני תמה איך עד עתה לא גבו דמי כניסה למקווה, ומהיכן לקח ועד הכפר עשרות אלפי שקלים בכל חודש להפעיל את המקווה?! לא קיים בכל ארץ הקודש ולו מקווה אחד שלא משלמים בו דמי כניסה. אין גם מקווה שדמי הכניסה אליו הוא 2 שקלים. אין דבר כזה! ומשמעות הדבר היא, כי גם לאחר שהחלו לגבות את 2 השקלים ימשיכו את הסבסוד המסיבי של המקווה. הפרט הפיקנטי והמרתק הוא, שרובם של המתלוננים, ודווקא הצעקנים הגדולים ביותר, הם אלו שכף רגלם לא דורכת במקווה במשך

האמת היא שהגיליון החגיגי של פסח אמור להיות מוקדש כולו להגייגים לקראת חג החירות הממשמש ובא וכן ל'הרגשים' חסידיים, ערב היום הבהיר י"א בניסן. אבל הפעם אחרוג מהתבנית המתבקשת ואעסוק בנושא שאולי אינו קשור ישיר לזמן חירותנו. ובכל-זאת אנסה, איכשהו, לגרום לכמה אנשים שחשו לאחרונה מצוקה והעדר חירות נפשית, להשתחרר מן המצוקה ולחוג את חג החירות ברוגע נפשי ככל הניתן. ובכן, בזמן האחרון רעשו וגעשו אחדים מתושבי כפר-חב"ד כנגד "הגזירה האיומה" של גביית 2 שקל דמי-כניסה למקווה, שניחתה לפתע פתאום על ראשם. גזירה שגרמה לאחדים זעזוע נפשי עמוק שהתבטא בדיבורים לא מקובלים ועד כדי דיבורים בלתי רצויים. חבורת המתלוננים המצומצמת התפלגה לכמה כיתות. כיתה אחת טענה: "הייתכן לגבות מאתנו כספים למקווה בשעה שאנחנו משלמים מיסים לוועד הכפר - מיסים שממילא הם גבוהים ביותר! - ובהם נכללים גם דמי שימוש במקווה!?!". טענה הנשמעת צודקת בהחלט! הכיתה ה"ב" טענה: "את הכספים גובים כדי לממן את שכר של ראש המועצה הדתית ושל עובדי המועצה הדתית! מדוע ולמה תושבי כפר-חב"ד צריכים לממן זאת?!". טענה שאף היא נשמעת צודקת בהחלט! היה גם אחד, עם מתק שפתיים, שאמר לי בתמימות מעושה: "אני מפרגן לך העלאה במשכורת; מגיע לך!". ובכן, אני מקווה שבשורות הבאות אצליח להבהיר את הנושא, והדברים יביאו מרגוע מסוים לנפשם המיוסרת של המזועזעים. לאחר בדיקה יסודית התברר לי שכל הטענות שהעלו המתלוננים אין להן כל אחיזה במציאות. במילים אחרות: "לא היה ולא נברא, ואפילו משל לא היה!". המיסים שהוועד גובה אינם כוללים דמי כניסה למקווה! ממש כך! אכן, לפני שנים רבות גבו כמה שקלים

"פנינה בספרות ההגדית"

מדוע קוטלגה הגדת הרבי תחת שמו של כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק', למה בחר הרבי הקודם להגדה את דף השער של כ"ק אדמו"ר הרשב"י ומהו הסיפור הסודי על חותנו שחשף הרבי בהגדה שלו • ניצוצות מן ההגדה של הרבי ואודותיה, מאת השליח הרב שמואל רסקין

במים שלפני חגי הפסח, ימי ההודאה והתרוממות הרוח של י"א בניסן - אין מתאים מלספר בהלכות החג, בהגדה המופלאה והמיוחדת שחיבר וכתב הרבי.

המיוחדות והפלאיות שבהגדה הם לשתי פנים - כלפי פנים וכלפי חוץ:

כלפי פנים: ההגדה היא הספר היחיד שכתב הרבי מראשו לסופו בלשונו שלו (את ה'היום יום' ליקט הרבי ממכתבי הרבי הקודם), להוציא את ה'רשימות' המיוחדות אשר למעשה לא הוצאורלאור על-ידי הרבי. הרגש המיוחד של חסיד כלפי כל מילה שכתב הרבי, ובפרט כשהחסידי יודע שהרבי דקדק ודייק בכל תג ותו על-מנת להוציא לאור פירוש שלם ומתוקן להגדה - מביא בכל שנה את אנ"ש והתמימים להתעמק שוב ושוב בהגדה מיוחדת זו, ולדלות ממנה פנינים ומרגליות עד אין מספר.

וכלפי חוץ: גם בקרב תופסי התורה - מיום הופעת ההגדה של הרבי ועד לימינו - אשר אינם נמנים על קהל חסידי חב"ד, התקבלה ההגדה בהתלהבות עצומה. הם, שלא ישבו לדקדק ולדייק בכל תג ותו, התפעמו עד בלי די מסגנונה המחודש והמדויק, ומפניה היפות והמסבירות כל כך. לא זו הרש"י זוין ע"ה, גדול ה'מבינים' בדור האחרון, מלחבב את ההגדה, עד שסיפר פעם כי בספרייתו הגדולה רבות, אך בליל-הסדר הוא יושב אך ורק עם 'ליקוטי טעמים ומנהגים'. וכך הוא כתב בסגנונו הכלי כן מיוחד, במאמר הערכה על ההגדה ('ספרים וסופרים', עמ' 270):

"הגדה חב"דית מיוחדת במינה היא: 'הגדה של פסח' עם 'לקוטי טעמים ומנהגים' של הרמ"מ שניאורסון (עכשיו הרבי החב"ד). ... הרי זו הגדה נפלאה שמעטים דוגמתה, ומתאימה לכל אדם מישראל, כחסיד כאשר איננו חסיד. אלמלא הייתי חושש לסלידתם של חסידים מהגדרת חול לעבודת קודש, הייתי אומר שזוהי עבודה מדעית ממדרגה ראשונה. על כל פנים: פנינה בספרות ההגדית."

"מחבר מדור אחר"

במספר הזדמנויות סיפר רבו של הכפר, המד"א הגרמ"ש אשכנזי שליט"א על ביקורו בספריית הרמב"ם בתל-אביב, בה שימש הגאון הגדול רבי ראובן מרגליות ז"ל ספרן ראשי (כאן מתוך 'שיחת השבוע' גיליון 1005):

"נכנסתי לספריית הרמב"ם בתל-אביב, והבחנתי כי ההגדה של

הרבי תויקה על-שם אדמו"ר ה'צמח צדק' מליובאוויטש. אפשר היה להבין את הטעות, שהרי 'צמח צדק' ולרבי שם זהה. נכנסתי למשרדו של המנהל, הגאון הרב ראובן מרגליות - תלמיד-חכם גדול, חוקר פורה ומחבר כחמישים ספרים בכל מקצועות התורה - והעמדתי על הטעות. לא אשכח את תגובתו: 'ידעתי שהרבי גדול בתורה, אמר, 'אבל עד כדי כך?!' הייתי בטוח שמדובר במחבר מדור אחר!"

"ואתה פנימי"

ההגדה של הרבי יצאה לאור לראשונה בסביבות חגי הפסח תש"ו. כנראה שההדפסה התעכבה וההגדה לא הספיקה להגיע לחנויות קודם החג, ורק בשנה שאחריה, תש"ז, זכו יהודים להסב ל'סדר' עם ההגדה של הרבי. את חגי הפסח תש"ז עשה הרבי בפר"ז, לשם נסע כדי לקבל את פני אמו הרבנית חנה ע"ה שיצאה אז מ'מצרים' דרוסיה. מסעודות החג ב'770 בביתו של הרבי הקודם נ"ע, נרשמו שני ביטויים אודות ההגדה החדשה והם מופיעים ב'ספר השיחות'.

בסדר הראשון אצל הרבי הקודם נסב הדיבור אודות אמירת "טאטע איך וועל ביי דיר פרעגן פיר קשיות" (=אבא אשאל אותך ארבע קושיות). ובין הדברים התבטא הרבי הקודם (סה"ש תש"ז, עמ' 102 - בתרגום חופשי): "לא מוזמן ראיתי הגדה שהודפסה לאחרונה, שם נמצאים טעמים יסודיים על סדר ההגדה. הוא מביא שם טעם למנהג לומר "טאטע איך וועל דיר פרעגן פיר קשיות", ואמירת מספר הקושיות הנ"ל - בשם הגאונים."

למרות סתימת הלשון - "ראיתי הגדה שהודפסה לאחרונה" - ברור שהכוונה להגדתו החדשה של הרבי, המבארת שני עניינים אלה (אמירת הנוסח הנ"ל, ומניין הקושיות) באריכות, כשאת מניין הקושיות מבאר הרבי על-פי דברי הגאונים.

מנהג רבותינו היה להתעכב בביאורי ההגדה בעיקר ב'סדר' השני, ואכן למחרת, כאשר הגיע הרבי הקודם לקטע של ארבעת הבנים, העיר, והפעם בשם המפורש (שם, עמ' 106 - תרגום חופשי):

"פלא אצלי על רמ"ש ש'י' שלא עבד בהגדה שכעת הוציא לאור, על העניינים של הד' בנים. יש בזה עניין עשיר: מה כל אחד מד' הבנים שואל, מדוע הם שואלים כך, ומה עונים להם על שאלותיהם."

מעטים דוגמתה. שער ההגדה. מימין, הרבי וחותנו נ"ע בצילום מתקופת חיבור ועריכת 'הגדה' של הרבי

כאשר הודפס ספר 'היום יום' בפעם הראשונה (תש"ג) השתמשו ב'שער בלאט' (=עמוד שער) רגיל, ולא בזה הקבוע של הרבי. ואילו כאשר הודפסה ההגדה לראשונה, הורה הרבי הקודם שעמוד השער יהיה בדוגמת עמוד השער של ספרי אביו, הרבי הרשב"ב, בהסכירו:

"האבא היה פנימי - ואתה פנימי. מן הראוי, שההגדה תופיע עם 'שער' כמו של האבא."

שמונה מי יודע?

שמה של ההגדה הוא, 'ליקוטי טעמים ומנהגים'. הרבי עצמו מכנה אותה באיגרותיו בקיצור: 'ליקוטי ההגדה'. אך בתוך ההגדה, בעמוד הראשון, מופיעה ההגדה המלאה: 'דינינים, מנהגים, מקורות וטעמים'. מעיון בהגדה עולה, כי ההגדה באה לתת מענה לארבעה פרטים אלו מכמה כיוונים, כאשר בסך הכול היא משרתת שמונה מטרות:

(א) מציאת מקורו של קטעי ההגדה בתורה או בחז"ל, ומקור הפסוקים המופיעים בתוך הקטע גופא.

(ב) כאשר קיים שינוי בין הנוסח בהגדה לבין המקור, יבואר מדוע משנה בעל ההגדה מהמקור.

- (ג) נוסחאות שונים וטעמיהם; והטעם לנוסח שבו בחר רבנו הזקן.
- (ד) מקור כל דין שמביא רבנו הזקן בשולחן-ערוך או בדברי קבלה.
- (ה) טעמי הדינים, ודיוקים בלשון רבנו הזקן.
- (ו) מנהגי חב"ד ומנהגי 'בית הרב' - וטעמיהם.

(ז) 'טעמים' - בירור כל שאלה המתעוררת במהלך לימוד ההגדה.

(ח) בירור חילוקי הדינים בנושאים השונים הקשורים לליל-הסדר, לדוגמה: הטעם שאין מברכים "אשר קדשנו... וציונו לשנת ארבע כוסות"; טעם שאין מברכים "וציונו לספר ביציאת מצרים" ועוד.

אין בית-המדרש בלא חידוש

את ההגדה הדפיס הרבי, כאמור, בשנת תש"ו. אך בשנת תשכ"ג הודפסה ההגדה שנית. אותה שנה הייתה שנת המאה וחמישים להסתלקות כ"ק אדמו"ר הזקן, והרבי קידש את היובל הזה והעניק לו את השם: 'שנת הק"ו'. לכבוד שנת הק"ו, הוסיף הרבי בהגדה כמה קטעים של סיפורים ועובדות מאדמו"ר הזקן. בתחילה הודפסו הוספות אלו (בצד 'השטות' שונות שלא נכללו במהדורה הקודמת) - בנפרד, בסוף ההגדה. אך בהוצאת מאוחרת יותר, בשנת תשל"ו, נכנסו הסיפורים הללו והתמזגו בהגדה, אף שאינם עונים על אף לא אחת משמונה ההגדרות הנזכרות לעיל.

וכך מגדיר הרב זוין ע"ה במאמר הנזכר את ייחודה של ההגדה:

"בקיצור נמרץ ניתנים לפנינו לכל פיסקה ולכל משפט ולכל ניב של ההגדה, המקורות הראשונים ובפוסקים, יחד עם תמצית הדינים והמנהגים השייכים לאותו מקום ב'סדר', בצירוף פירושים מתאימים מלוקטים ממבחר המפרשים הראשונים והאחרונים. ואין בית-המדרש בלא חידוש. בכמה מקומות מחדש המחבר אף פירושים וטעמים משלו. מהם בהלכה ומהם בקבלה ומהם בפשט."

השמועות טוענות, כי ההגדה היא חלק ראשון מעבודה גדולה שאמורה הייתה להיעשות על כל הסיפור של אדמו"ר הזקן. ואולי הדור לא היה ראוי לגילוי עצום זה.

גילויים מיוחדים

הגמרא במסכת נדרים אומרת: "אמר רבי יוסי בר' חנינא, לא ניתנה תורה לישראל אלא למשה ולרועי שנאמר כתב לך, מה פסולתן שלך אף כתבן שלך. משה נהג בה טובת-עין ונתנה לישראל, ועליו הכתוב אומר 'טוב עין הוא יבורך'."

לא-פעם התבטא הרבי ביחס לסיפורים ששמע מהרבי הקודם ושנועדו מעיקרם להישאר נחלתם של נשיאי ישראל, כי "מכיוון שהרבי סיפר הוא בוודאי ידע שבסופר-שלי-דבר הדברים יתפרסמו..." אחד הגילויים המופלאים בהגדה, הוא קטע של סיפור, שללא ספק מעורר את נפשו של כל חסיד בשעת הסדר - אלא שאילולא נגלו בפנינו תעלומות ה'רשימות' לא היינו יודעים איזו מסירות-נפש רעין טובה נהג עמנו כאן הרבי.

וכך נאמר בהגדה:

סדר הגדה. פעם אמר לי אאמו"ר: יוסף יצחק, מ'דארף טראכטען - (במשך הסדר) - אַף זיין אָ מענטש וועט דעד אויבערשטעד העלפן. בפרט בעת פתיחת הדלת. ניט בעט קיין גשמייות בעט רוחניות (שיחות חה"פ תש"ב).

ובתרגום חופשי:

סדר הגדה. פעם אמר לי אאמו"ר: יוסף יצחק, צריך לחשוב - (במשך הסדר) - להיות 'בן אדם', והקב"ה יעזור. בפרט בעת פתיחת הדלת. אל תבקש גשמיית, תבקש רוחניות! (שיחות חה"פ תש"ב).

הקורא לפי דרכו בטוח כי אם יפתח את 'שיחות חגי הפסח תש"ב' ימצא את התיאור הנ"ל בתוך 'שיחת' הרבי הקודם. אך לא כך הם פני הדברים. מקורו של הסיפור נחשף ב'רשימות היומן' מ'ליל ב' דג המצות קודם הסדר" - ושם כמעט באותו הלשון, עם הוספה קצרה: "אבל איני רוצה שידעו שסיפרתי לך זה."

קרה בכפר

פארק בשיכונים

במהלך החורף הושלמו עבודות החידוש וההקמה של הפארק הציבורי הגדול בשיכונים החדשים. נשתלו כרידשא ופרחים, הותקנה מערכת השקיה חדישה, ניטעו שיחים התוחמים את הפארק, והוקם מתקן משחקים גדול שתחתיו משטח גומי בטיחותי. השיכונים החידושים שיפרו את פניהם, ולילדים ולאמהות יש מקום נעים למשחקים ולהתאווררות.

ר' זושא איננו

צער עמוק אפף את תושבי הכפר עם התקבל הידיעה המעציבה על פטירתו של החסיד הדגול הרה"ח ר' זושא ריבקיין ז"ל, מוותיקי ומבוני כפר-חב"ד. ר' זושא הקים (ביחד עם אחיו, ר' חיים ז"ל) את בית-הכנסת 'בית מנחם' וזכה לאין-ספור קירובים מהרבי, אליו היה מסור עד כלות. בהלווייתו השתתף קהל רב מתושבי הכפר ומחוצה לו. תנצב"ה.

נכנסים בשלום

לתושבי כפר-חב"ד יש טרמפיאדה נוחה ובטוחה. לאחר עשרות שנים בהן נאלצו הממתינים לאוטובוס בצומת הכניסה לכפר, כמו גם הטרמפיסטים הרבים המבקשים להיכנס אל הכפר, להסתכן ולסכן את

התנועה בכביש, הוקם סוף-סוף מפרץ בטיחותי המאפשר עצירה של כלליהרכב בצד הכביש והעלאה בטוחה של הנוסעים. כמו כן נסללה מדרכה המובילה מהצומת אל תוככי הכפר.

'סיום' ברוב עם

מאות מתושבי הכפר השתתפו בסיום המחזור ה-30 של לימוד 'הרבמב"ם היום' כתקנת כ"ק אדמו"ר. האירוע התקיים בבית-הכנסת 'בית מנחם' במוצאי שבת פרשת תצווה, בסמוך למועד הסיום עצמו. את המעמד הנחה הרב שמואל רסקין, משלוחי הרבי בחולון. במרכזו נשא דברי תורה והתעוררות: המרא-דאתרא הגה"ח הרב מרדכי שמואל אשכנזי, הגאון הרב עדין אבן-ישראל, המשפיע הרב מיכאל טייב וחבר הוועד והמשפיע הרב מנחם-מענדל גורביץ'.

נמצאת למד: ב"הפיסוק" אין לדייק "כל כך", אך בכל השאר - יש לדייק!

מאבא מארי ז"ל שמעתי

ומכאן לכמה פנינים ומרגליות על-דרך הרמז ששמעתי מ'דורשי רשומות': הקטע הראשון בהגדה שבידינו הוא:

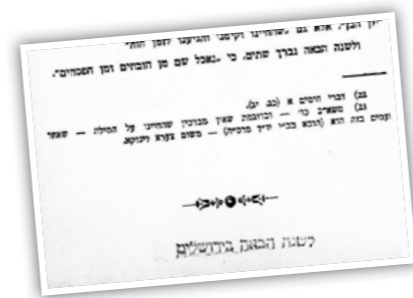
"הלכות פסח היו הראשונות שנדפסו משו"ע רבנו הזקן... והן גם הראשונות (ביחד עם הל' ציצית) שנכתבו ונגמרו ע"י רבה"ז עוד "בהיותו יושב בשבת תחמוני במעזריטש..."

הרי רמז ברור לכך שגם ההגדה של הרבי היא הראשונה שנדפסה מחיבוריו (להוציא את 'היום יום' שבאופן רשמי על-כ"פנים הוא ליקוט של מכתבי הרבי הקודם), ושנכתב עוד בהיות הרבי יושב בשבת תחמוני אצל הרבי הקודם (שמעתי מהרה"ח ר' דודאבא זלמנוב שיחי').
הקטע בו מבאר הרבי את נוסח ההגדה עצמה, הוא על המילים הראשונות בהגדה: "קדש ורחץ". ושם מביא הרבי גם ביאור מאביו, כשהוא נוקט בלשון הבאה:
"מאבא מארי ז"ל שמעתי ע"ד (=על דרך) הסוד".

לכאורה זהו כמנהג גדולי ישראל לרמז את שמות אבותם בפתחת החיבור. כמנהג רש"י בפתחת חיבורו על התורה ב"אמר רבי יצחק", וכמנהגו של אדמו"ר הזקן בתחילת "שער היחוד" ב"ופירש הבעש"ט", כמפורסם (שמעתי מהרה"ח ר' חיים-לייב זקס שיחי').

"מכ"ק מו"ח אדמו"ר"

בהגדה שהודפסה בשנת תשל"ג, עם הוספות, הסתיימה ההגדה ב'הדרן' על פסחים, בעניין 'פדיון הבן'. כאשר הוכנס הספר לרבי אחרי ההדפסה, העיר הרבי כי הסיום של הספר במילים "צערא דינוקא" איננו "סיום בטוב". משום כך ציווה הרבי להכין חותמת גומי ובה המילים "לשנה הבאה בירושלים", ולחתום בה את כל הגדות הנדפסות.

ועוד בעניין סיום ההגדה:

ההגדה מסתיימת בכך שרבנו הזקן לא הכניס "חסל סידור פסח" בסידורו, כי בחב"ד הפסח לא 'מסתיים' והארתו נמשכת תמיד. בסיום הקטע הזה מציין הרבי למקורו בשיחות חגי'הפסח תש"ג, אלא שחדיי עין יכולים לשים לב לשינוי שבין הציון הזה לשאר הציונים לשיחות הרבי הקודם בהגדה. בעוד בכל מקום מביא הרבי את שמו של הרבי הקודם בראשונה וורק לאחר מכן מציין לתאריך השיחה (ובכלל, כמה פעמים מביא שיחה בלי לכתוב את שם הרבי הקודם), הרי שכאן הוא בדיוק להיפך:

"שיחות חה"פ ה'תש"ג מכ"ק מו"ח אדמו"ר".

נראה שרצה הרבי לסיים את ההגדה באזכורו של הרבי הקודם (שמעתי מהרה"ח ר' משה זקליקובסקי שיחי').

תודתי נתונה לכמה 'דידים מבינים', ששיעוני בהכנת רשימה זו

דרך-אגב, הקטע הזה הוא אחד מהקטעים שהתווספו בהגדה בתקופה מאוחרת יותר, אחרי הסתלקותו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע.

חידושים רבים ל'מנהגנו'

ומשגגענו בנושא ה'גילויים' שבהגדה, נציין כי במובן הכי פשוט שינתה ההגדה את ה'ציון' החב"די של ליל-הסדר, שכן עשרות מנהגים חדשים התגלו בה. הנה דוגמה לקטע בהגדה, בו מבאר הרבי את 'מנהגנו', ובעיון נוסף נראה כי מתחדשים כאן כמה וכמה מנהגים שקודם לכן לא היו ידועים:

הבן שואל מה נשתנה. מנהגנו אשר השואל מקדים לאמירתו מה נשתנה: טאטע איך וועל בא דיר פרעגען פיר קשיות.
- וגם אם אין לו אב אומר כן - וממשיך:
מה נשתנה כו' הלילות. וואָס איז אנדערש די נאַכט פון פסח פון אַלע נעכט פון אַ גאַנץ יאָר. די ערשטע קשיא איז שבכל הלילות אין אנו כו' שתי פעמים, אַלע נעכט פון אַ גאַנץ יאָר כו' צוויי מאַל אין מאַל כרפס אין זאַלץ וואָסער דעם צווייטען מאַל מרור אין חרוסת. די צווייטע קשיא איז שבכל הלילות וכו'.
לאחר אמירת מה נשתנה כו' ע"י הקטן שבמסובים - נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר לחזור ולאמור - בלחש - מה נשתנה כו' (עם הקדמה הנ"ל) והערתה.

הרבי בחר בתרגום הקטע הראשון של ה'מה נשתנה' ולא בכדי. כך יש בידינו את כל חידושי המנהגים הנוגעים למה נשתנה:

1. הקדמת "טאטע איך וועל בא דיר פרעגן". 2. "גם מי שאין לו אב אומר כן". 3. המנהג ללעוז את ארבעת הקושיות בלשון המדוברת (כאן - יידיש). 4. יחד עם זאת אומרים את הקושיות גם בלה"ק. 5. המנהג להקדים לכל קושיא את הכותרת "הקושיה הראשונה היא", "הקושיה השנייה היא". 5. בקושיה הראשונה מפרטים "מטבילין שתי פעמים - פעם אחד כרפס במימלח, ובפעם השנייה את המרור בחרוסת". 6. אחרי שהקטן שבמסובים אומר את ה'מה נשתנה' חוזרים המבוגרים ואומרים זאת גם הם. 7. גם המבוגרים חוזרים ואומרים את ההקדמה "טאטע איך וועל בא דיר פרעגן". 8. גם המבוגרים לועזים את ארבע הקושיות.

"אין לדייק בהפיסוק"

אחת מהשיטות של הרבי בלימוד, כפי שניתן להבין מתורתו הרחבה מיני ים, היא דרך הדיוק. הרבי מדייק ברש"י, מדייק ברמב"ם, מדייק בגמרא ועוד. הרבי אמר זאת בפירוש בהתוועדות כ' במנחם-אב תש"י. שם גם אמר בין השאר (תו"מ ח"א, עמ' 153):

"פשיטא שגם בתורה שבעל-פה הלשון מדויק ביותר, ועד שמדיוק הלשון יכולים להוציא תילים תלים של עניינים".

ובהגדה שנכתבה כולה על-ידי הרבי בכבודו ובעצמו, בוודאי שניתן ואף צריך לדייק. ואכן, חסידים דקדקו ולמדו תילי תילין של הלכות מתגי האותיות, כפי שניתן לראות בקבצי 'הערות וביאורים' היו"ל בכל שנה לפני חגי-הפסח, על-ידי 'אהלי תורה' בניו-יורק.
אחד מגדולי המדקדקים בהגדה של הרבי הוא הרה"ג ר' עזרא שוחט שליט"א, ראש ישיבת 'אור אלחנן - חב"ד' בלוס-אנג'לס. פעם פרסם הרע"ש ביאורים בהגדה, ושם הניח כי כל הנקודות והפסיקים שבהגדה מדויקים אף הם, אלא שלפי זה הוקשו לו כמה קושיות. רע"ש לא התמהמה ושיגר קושיותיו אל הרבי. המענה של הרבי אליו נדפס באיגרות-קודש (כ"ו, עמ' מב) וזלה"ק:

"אין לדייק כ"כ בהפיסוק שבהגש"פ עם הלקו[טי] ט[עמים] הנדפסת".

מצה זו

כ־20 אלף ילדי בתי־ספר וגנים השתתפו במבצע 'יריד חוויות הפסח' של צעירי־חב"ד. היריד התקיים השנה בשיתוף עם בית אגו"ח, 770. הילדים נהנו משרשרת חוויות חינוכיות שבמרכזן ביקור במאפיית־המצות בכפר והתנסות עצמית באפיית 'מצות'.

השרים התרשמו

השר מר יוסי פלד ושרת החקלאות, גב' אורית נוקד, ביקרו בכפר־חב"ד. הם היו אורחי אגודת־חסידי־חב"ד. השר יוסי פלד, שביקר בכפר ימים מספר לפני פורים הבטיח להיות "חב"דניק ליום אחד", ולהצטרף

לצעירי־חב"ד במבצע הבאת השמחה לאלפי משפחות נפגעות טרור. הבטיח ואף קיים. שרת החקלאות סיכמה את ביקורה באומרה: "המילה חב"ד מתקשרת אצלי עם זיכרונות נעימים. המשיכו בפעילותכם המבורכת, ואנחנו נסייע לכם ככל שנוכל".

משחק ילדים

משחקייה חדשה ומשוכללת הוקמה עליידי ארגון 'שפרה ופועה' ועליידי ועד כפר־חב"ד, לטובת ילדי היולדות. המשחקייה החדשה

ממוקמת תחת 'מסעדת 770' והיא פועלת כל ימי החול. מדובר בנדבך נוסף בפעילות המפוארת של 'שפרה ופועה' בכפר־חב"ד.

ועד כפר-חב"ד באה"ק ת"ו

הננו שמחים להודיע לציבור תושבי הכפר
על פעילותו הקבועה של

מוקד לרפואת חירום בימי שבת ומועד

בראשותו של

הר"ד"ר משה שכטמן שיחי'

המוקד מופעל ע"י הנ"ל בהתנדבות מלאה
והוא פתוח לפניות במקרי חירום,
מרגע כניסת השבת או החג ועד צאתם (24 שעות).

כתובת המוקד:

משפ' שכטמן, שיכונים חדשים, בניין 218, דלת ראשונה

חשוב לציין כי המוקד נועד לקבלת טיפול או אבחון

במקרי חירום בלבד!

כמו כן, השירות מוגבל אך ורק

לתושבי כפר-חב"ד!

בין השירותים אותם ניתן לקבל במוקד החירום:

* בדיקת אק"ג * עירוי נוזלים * אינהלציה * חמצן * תפירות * הדבקות *
בדיקת סוכר * תרופות * טיפול במצבי פיקוח-נפש * הפניה לבית-רפואה

כאמור, המוקד פועל בהתנדבות מלאה, אך רכישתם ורענונם

של הציוד הרפואי והתרופות, כרוכים בעלות נכבדה.

ועד כפר-חב"ד ועמותת כפר-חב"ד הרימו תרומה נכבדה

למימון הציוד הראשוני, אך הציבור כולו נקרא לפתוח גם-

כן את ליבו ואת כיסו למען מטרה נעלה זו.

כל תרומה תתקבל בברכה!

לפרטים ולבירורים ניתן לפנות ישירות ל**ד"ר שכטמן, טל' 052-6667607**

או לחברי הוועדה המסייעת למוקד:

הר' חיים פרוס, הר' פיני טרבניק, הר' יוסף ברנס, הר' זלמן רודרמן

בברכת חג פסח כשר ושמח

